

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

Χρονιά Α' — Δεκέμβρης 1926 — Τεύχος 1^ο

ΚΕΡΙΑ

Τοῦ μέλλοντος ἢ μέρες στέκοντ' ἐμπροστά μας
σὰν μιὰ σειρὰ κεράκια ἀναμένα —
χρυσᾶ, ζεστά, καὶ ζωηρὰ κεράκια.

Ἡ περασμένες μέρες πίσω μένουν,
μιὰ θλιβερῆ σειρὰ κεριῶν σβυσμένων
τὰ πιδ κοιτὰ βγάζουν καπνὸν ἀκόμη,
κρύα κεριά, λυωμένα, καὶ κυρτά.

Δὲν θέλω νὰ τὰ βλέπω μὲ λυπεῖ ἢ μορφὴ των,
καὶ μὲ λυπεῖ τὸ πρῶτο φῶς των νὰ θυμοῦμαι.
Ἐμπρὸς κυττάζω τ' ἀναμένα μου κεριά.
Δὲν θέλω νὰ γυρίσω νὰ μὴ δῶ καὶ φρίξω
τὶ γρήγορα ποῦ ἢ σκοτεινὴ γραμμὴ μακραίνει,
τὶ γρήγορα ποῦ τὸ σβυστὰ κεριὰ πληθαίνουν.

ΔΕΗΣΙΣ

Ἡ θάλασσα στὰ βάθη της πῆρ' ἓνα ναύτη. —
Ἡ μάνα του, ἀνήξερη, παίνει κι' ἀνάφτει

σὴν Παναγία μπροστὰ ἓνα ὑψηλὸ κερὶ
γιὰ νὰ ἐπιστρέψει γρήγορα καὶ νὰν καλοὶ καιροὶ —

καὶ ὄλο πρὸς τὸν ἄνεμο σήγει τ' αὐτί.
Ἄλλὰ ἐνῶ προσεύχεται καὶ δέεται αὐτή,

ἢ εἰκὼν ἀκούει, σοβαρὴ καὶ λυπημένη,
ξεύροντας πῶς δὲν θάλλθει πιὰ ὁ υἱὸς ποῦ περιμένει.

ΤΕΙΧΗ

Χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδῶ
μεγάλα κ' ὕψηλά τριγύρω μου ἔκτισαν τείχη.

Καὶ κάθομαι καὶ ἀπελπίζομαι τώρα ἐδῶ.

Ἄλλο δὲν σκέπτομαι: τὸν νοῦν μου τρώγει αὐτὴ ἡ τύχη.

διότι πράγματα πολλὰ ἔξω νὰ κάμω εἶχον.

Ἄ ὅταν ἔκτιζαν τὰ τείχη πῶς νὰ μὴν προσέξω.

Ἄλλὰ δὲν ἄκουσα ποτὲ κρότον κτιστῶν ἢ ἤχον.

Ἄνεπαισθήτως μ' ἔκλεισαν ἀπὸ τὸν κόσμον ἔξω.

ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Σ' αὐτὲς τὲς σκοτεινὲς κάμαρες, ποῦ περνῶ
μέρες βαρεῖες, ἐπάνω κάτω τριγυρνῶ
γιὰ νάβρω τὰ παράθυρα. Ὅταν ἀνοίξει

ἓνα παράθυρο θάναι παρηγορία.

Πλὴν τὰ παράθυρα δὲν βρίσκονται ἢ δὲν μπορῶ
νὰ τᾶβρω. Καὶ καλλίτερα ἴσως νὰ μὴν τὰ βρῶ.

Ἴσως τὸ φῶς θάναι μιὰ νέα τυραννία.

Ποιὸς ξέρει τί καινούρια πράγματα θὰ δεῖξῃ.

Che fece.....il gran rifiuto

Σὲ μερικοὺς ἀνθρώπους ἔρχεται μιὰ μέρα
ποῦ πρέπει τὸ μεγάλο Ναὶ ἢ τὸ μεγάλο τὸ Ὅχι
νὰ πῶνε. Φανερόνεται ἀμέσως ὅποιος τῶχει
ἔτοιμο μέσα του τὸ Ναί, καὶ λέγοντάς το πέρα

πηγαίνει στὴν τιμὴ καὶ στὴν πεποιθήσί του.

Ὁ ἀρνηθεὶς δὲν μετανοιώνει. Ἄν ρωτιοῦνταν πάλι,

ὄχι θὰ ξαναέλεγε. Κι ὅμως τὸν καταβάλλει
ἐκεῖνο τὸ ὄχι — τὸ σωστὸ — εἰς ὅλην τὴν ζωὴν του.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ